Ч. 98. Середа 17 (4) мая 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа італїяньского университету. — До ситуациї на Угорщинї. — Упадок французкого впливу на Всходї. — Подїї в Росиї і російско-японьска війна.

Справа італїяньского университету порушила на хвильку дразливе для нашої Ради державної питанє національне; тож може й не диво, що сю справу поставлено аж на послїдну точку послїдного засїданя, як би на то, щоби посли не мали часу роз'ярювати ся. Підчас дискусиї італїяньскі посли Бенатї і Кончі домагали ся основаня італїяньского университету в Триєстї. Пос. Романчук зажадав утвореня руского университету у Львові а пос. Плянтан (Словінець) спротивив ся основаню італїяньского факультету в Триєстї і домагав ся словіньского университету в Люблянї. — Мінїстер просьвіти Гартель відповів, що правительство прихильне справі основуваня университетів, але мусить уважати на необхідні условя, потрібні для жизненности университету. Правительство вибрало місто положене в полудневім Тиролї не з неприхильности для Італїянців, але длятого, що Триєст не положений на чисто італїяньскій териториї і можна би там побоювати ся таких самих подій як в Інсбруцї. — Пос. Елленбоґен (социялїст) доказував, що найпростійшим полагодженєм національної справи в Австриї було би наданє поодиноким народам повної автономії То сором, що коли якась народність домагає ся университету, стрічає опір. Серед Італїянців в Швайцариї нема зовсім ірредентизму, бо они мають нагоду заспокоювати потреби свого народного житя. Лиш наданє народної автономії може уратувати Австрию. — Пос. Жачек домагав ся ческого университету в Бернї. Остаточно промавляли ґен. бесїдники др. Пльой за і Бянкіні против; сей послїдний був за утворенєм італїяньского правничого видїлу в Роверето і в сім напрямі має тепер комісия залагодити справу.

Угорска палата послів відрочила ся аж до 22 мая. На послїднім засїданю радила она виключно лиш над самою справою ненарушимости посольскої, причім Банфі підніс то, що нарушено єго посольску независимість тим, що підчас попередної сесиї кликано єго до полїциї, де єго обжаловано за подїї з 13 грудня, коли то він мав побити якогось слугу парляментарного і понищити меблї. На таких справах закінчено сесию. А що дальше буде? З Будапешту доносять яко річ зовсім певну, що мінїстер скарбу Бурян приїде туди, щоби там яко цїсарский муж довіря вести переговори з партиями. Яка має бути цїль тих переговорів, чи утворенє якогось урядничого тимчасового, чи коаліцийного мінїстерства — того не знати. То лиш річ певна, що Мадяри рішучо противні якомусь урядничому мінїстерству і доказують, що угорска конституция не знає анї не дозваляє якогось тимчасового урядничого мінїстерства.

Франция знайшла ся несподївано у великім клопотї, бо готова утратити весь той великий вплив, який мала доси яко християньска держава на Всходї, іменно же в Левантї. З Константинополя доносять іменно, що цїлий ряд католицких монаших чинів, а передовсім монастир Францїшканів і всї тамошні черцї того монастиря виступили з під французкої опіки і поставились під протекторат Італїї. Італїяньска амбасада приняла їх під свою опіку. Єсть се факт великої ваги політичної. Доси мала Франция дуже великий вплив на Всходї, бо не лиш всї місиї церкви і монастирі, але навіть і велике Левантійске товариство, о скілько оно католицке, уважали ся не лиш за стоячі під опікою французкої републики, але навіть за належачі до Франциї. А всї ті місиї і монастирі і товариства торговельні представляли велику силу на Всходї і при кождій нагоді дїлали в користь Франциї.

1)

Щастє Баркера.

(З анґлїйского — Брет Гарта).

Пташок щебетав на даху і поранне сонце приневолило Баркера отворити перед єго проминєм очи; оно було видко сильнїйше як холодний гірский вітер, що віяв крізь отверте вікно, перед котрим спячий лиш лїпше завинув ся в своє покривало. Баркер був би пробовав знов заспати, як звичайно всї молоді люди, коли би єму напів сонному не було прийшло на гадку, що нинї на него черга ладити сніданє. Тому, хоч досить нерадо, вилїз з своєї постелї на землю. Не задержуючись одіванєм, отворив двері, вийшов на двір, де лиш верхи гір Сієрри гладїли на него і занурив голову і карк в цебер студеної води, що стояв готовий під хатою. Тепер почав ся одівати по части в серединї, по части перед хатою. Між тим, коли ще був лиш в сорочцї, вніс до хати дров і згорнув останки вугля на купу, що ще ярило ся на горнї, причім осторожно розглянув ся, чи може не заліз де тарахкавець, заманений теплом, як то єму вже раз лучило ся.

Між тим як він тепер почав заходитись коло сніданя, побудили ся і два другі жителї хати, оба Баркерові спільники, Стесі і Деморест. Оба молодцї, що були лиш не много старші від него, протягали ся лїниво на постели і робили всілякі замітки:

— Прошу, аби моя перепилиця була лїпше припечена на рожнї — сказав Стесі позіваючи. — Червоного вина не давай; нинї не маю спраги.

— Менї можеш по рибі дати ще з цїв копи устриць— відозвав ся Деморест поважно.— Шампан може бути трохи квасніший; послїдна фляшка, яку ми мали на вечер, була за солодка.

До таких жартів Баркер вже був привик і поминав їх мовчанєм. Аж по хвили поглянув від ватри і сказав:

— Дріжджі вийшли; коли булки будуть тверді, не моя вина. Вчера, як ви йшли до крамаря, пригадував я вам, що вже нїчого нема.

— А я відповів, що ми не маємо нї зломаного гроша. Де нїчого нема, там і цїсар нїчого не возьме — сказав Стесі.

Одівши ся так само скоро, як перед тим Баркер, засїли помимо тужних споминів на лїпші справи, зі здоровим апетитом, викликаним гірским воздухом, до приладженого сніданя. Оно складало ся з вудженого мяса, варених бараболь, кави і булок; але булки були такі тверді, що приятелї покушавши їх, почали ними кидати. Они цїляли крізь отворені двері до порожної фляшки, що вже перше служила їм за цїль при вправах в стріляню; рівночасно позапалювали свої люльки, аби при куреню трохи побалакати по сніданю. Нараз роздав ся тупіт кіньских копит і попри хату перелетїв на кони їздець і кинув при тім зручним рухом руки якусь малу пачку на серед стола. То була поранна ґазета з сусїдного місточка, яку кождого дня в той спосіб доручувано.

— Дивно, з якою певностию післанець тепер цїляє — сказав Деморест, поглянувши на своє перевернене горнятко від кави і сягнув по ґазету, що була ще мокра з друку та звинена як патрон в подовжну трубку. З трудом удало ся Деморестови розвинути єї і вскорі він заглубив ся в читаню.

— Нїчого нового в ґазетї? — спитав Стесі.

— Нї, нема цїлком нїчого — відповів Деморест згірдно. — Ми повинні би перестати держати ту ґазету.

— Хочеш сказати, що накладець повинен би перестати посилати єї, ми й так нїчого єму не платимо — замітив Баркер.

— То на одно виходить, ти фільософе! Він не подає нїчого нового і не дістає гроший. — Ого, а то що? — скрикнув нараз і видивив ся як скаменїлий на папір. Мовчки перечитав займаючий єї уступ сам для себе і з гнївом ударив відтак кулаком в стіл.

— Нїхто би не повірив! — крикнув розярений. — Так, то примхи щастя! Ми три, що чей на голову не упали, працюємо тут в горах від рана до пізної ночи в поті чола і уважаємо себе щасливими, коли маємо вечером на стілько, аби нам в животах не гуркотїло— а якомусь там лїнивому писацї паде всьо в руки, хоч він і пальцем не рушив. Ми не дїти, що робимо з грішми дурницї, іменно ми мужчини, що знаємо цїнити щастє і мали би до него право — але нас доля поминає, а сприяє такому писареви, що сидить на стільци де в якій конторі і давить свої папери.

— Що стало ся? — спитав Стесі вислухавши терпеливо довгої бесїди товариша.

Характеристичне для тих відносин було, що навіть всї нефранцускі місиї і монастирі на Веходї ставились під опіку Франциї, а Нїмцям н. пр. лиш з трудом удало ся визволити своїх людий з під впливу Франциї. Італїяньскі місиї і монастирі навіть не сьміли жадати опіки свого рідного правительства, бо на італїяньского короля була кинена церковна клятва. Тепер все змінило ся. Борба францускогo правительства з церквою довела до того, що Ватикан вже не противить ся тому, щоби італїяньскі власти брали в свою опіку католицкі монастирі і товариства і так французка полїтика церковна довела до зближеня Ватикану з Квіриналом, що єсть фактом не малої ваги.

З Петербурга насціла якась дивна, доси непотверджена вість, що там в сали фабрики церковного сьвітла відбували ся збори православного духовеньства, котре постановило було вислати адресу до петербургского митрополита Антонія з протестом против єго усуненя. Полиция довідавшись о тім розігнала духовеньство і загрозила, що не позволить на збори хочби й в церкві. Кілько правди на сїй вісти, годї знати, але то треба пригадати, що вже давнїйше була чутка о перенесеню митрополита Антонія на Кавказ, а покликаню на єго місце митрополита з Києва.

Здає ся, що на поли війни надходить рішаюча хвиля і аж тепер справдї той буде побідителем, хто тепер остаточно побідить. Як в Манджуриї лагодить ся нова велика битва, так здає ся і на мори надходить рішаюча хвиля. Вчера була з Сайґону вість, що російска фльота виплила вже із заливу Гонкое і поїхала в північнім напрямі а тепер капітан якогось норвеского парохода подає вість, що дня 11 с. м. рано чув в тих сторонах, де корейский пролив, на північ від Сасего сильний гук пушок а відтак показав ся один японьский торпедовець. Отже може бути, що вже прийшло до битви межи обома фльотами.

Новинки.

Львів, дня 16-го мая 1905.

— **Іменованя.** Судовими ад'юнктами іменовані авскультанти: І. Ґавбе для округа львівского кр. суду, М. Глушкевич для Бродів, З. Владичин для Козової, Т. Гісовский для Скалату, Е. Миронович для Борщева, Н. Браер для Кімполюнґа, С. Зубрицкий для Мостиск, М. Радецкий для Винниківчика, Ґ. Михальчевский для Калуша, З. Кршевіньский для Старої Соли, М. Мацейовский для Сколього, др. М. Дерер для Серету, І. Кисїлевский для Комарна, І. Концїньский для Буківска, Ф. Рохмут для Селетина і др. М. Премінґер для Путилова.

— **Вручене папского відзначеня.** З Янова коло Львова доносять, що онигди відбуло ся там торжественне вручене папского ордеру „pro ecclesia et pontifice“ п. Романови Амоховскому, секретареви тамошного суду. Врученя ордеру довершив о. митрат Туркевич по службі Божій, на якій сьпівав хор зі Львова під дириґентурою п. М. Волошина. При тім торжестві були присутні многі сьвященики і представителї властий.

— **Преосьв. епископ Чехович** виїздить в пятницю дня 19 с. м. на канонїчну візитацию потелицкого деканата і поверне до Перемишля в половинї червия.

— **Нові вибори** до повітової ради в Станиславові розписала Президия ц. к. Намістництва на день 26 червия для сїльских громад, на 27 червия для міских громад, на 28 червия для кругів промисловцїв і торговельників і на 30 червия для більшої посїлости.

— **Великі бурі** — як доносять з ріжних сторін північної Америки — лютили ся там сими днями. В місті Канзас-сіті знищив страшенний вихор цїлу дїльницю. Дуже богато осіб утратило житє: дві церкви, театр і богато домів розсипало ся. Доси добуто з під розвалин 24 трупів і 35 осіб тяжко ранених. Також з околиць міста надходять вісти про великі шкоди. Число убитих доси незвістне.

— **Самоубийство дипльомата.** Як з Льондона доносять, повісив ся там у власнім мешканю корейский посол Консунґ. Причиною самоубийства мала бути нужда, бо посол від початку японьско-російскої війни не одержав від свого правительства нїяких вістий і нїякої платнї, так що вкінци всї єго средства вичерпали ся і він попав в крайну нужду. Полишив жінку і одну дитину, котрі перебувають в Кореї. Перед смертию спалив папери посольства.

— **Арештований ревізор полїциї.** Станиславівский маґістрат приймив перед двома роками до полїцийної служби Івана Вебера, котрий перед тим був в полїцийній службі в Тернополи і виказав ся добрими сьвідоцтвами. Тимчасом тепер показало ся, що за Вебером розписано ще 1898 року стежні листи, а то за злочин надужитя урядової власти, якої допустив ся яко ревізор полїциї в Делятинї, де служив до 1898 року. Вебера арештовано і відослано до суду в Делятинї.

— **У страха великі очи.** Із Стрия пишуть. Вже від трех днїв ходили по містї глухі вісти, що в присілку Заплатинї, віддаленім около 3 кільометри від Стрия, появив ся в ночи дня 10-го с. м. якийсь дивний страх, що кілька ночий непокоїв мешканцїв, так що они наляканї удали ся до стрийскої полїциї з просьбою о поміч. Люди оповідали собі, що в поблизьких болотах відзивали ся якісь страшні і нелюдскі голоси, що появляли ся якісь страхи і т. ин. Вислано отже на місце двох полїцаїв, котрі не найшли нїяких страхів, лише переконали ся, що причиною страху був звичайний болотний птах, званий гупало.

— **Участник російско-японьской війни у Львові.** До каменичного сторожа при ул. Замойского, Григория Бойка, явив ся перед кількома днями 16-лїтний син єго Роман, повернувши просто з поля війни на далекім Всходї. Малолїтний вояк єсть ще малого росту, але одягнений в російский войсковий мундур з відзнаками капраля, а в додатку відзначений за хоробрість хрестом сьв. Юрия. Має при собі папери від команданта російского полку, що брав участь в битві під Мукденом. — Бойко ходив у Львові до І-ої кл.

— Я перечитаю тобі, слухай. — І Деморест читав: „Від коли отворив ся новий закоп піднесли ся акциї копальнї „Ґольдаммер“ першої емісиї до небувалої висоти. Вчера продавано їх по десять тисяч долярів за штуку. Як читателї собі пригадують, перед двома роками ті акциї, що випускали ся при закладаню копальнї по пятьдесять долярів, упали на пятьдесять центів за штуку. Отже хто не був примушений в тім часї їх продати, може собі сказати, що зробив добрий інтерес“.

— Як називає ся копальня? — спитав Баркер поволи, полиcкуючи посуду.

— „Ґольдаммер“, перша емісия — відповів Деморест коротко.

— Такі акциї мав я і о скілько знаю, маю їх ще — сказав Баркер надумуючись.

— Так, так — перебив єму Деморест — то стоїть також в часописи. „Як зачуваємо — читав він голосно — наш славний співгорожанин, Юрий Баркер — звістний також під прозвищем „Пізний Баркер або Тумановатий“ — єсть одним з тих щасливцїв“.

— Нї, дїйстно? — скрикнув Баркер невинно і червонїючи з радости — там то написано? Звідки ґазета може то знати?

Між тим як Стесі сьміяв ся, говорив Деморест поважно:

— То ще не всьо — слухай дальше: „На жаль не може він тих паперів зужиткувати, бо продав їх як непотрібне дрантє тутешному аптикареви Джонсови, котрий продає їх по зниженій цїні яко плястри на нагнїтки“.

— Сьмійте ся, кілько хочете — відозвав ся Баркер, не даючись вивести з свого спокою, але я кажу вам, що они таки ще найдуть ся. Пождїть, я зараз погляну. Він встав і витягнув з під свого ліжка вже сильно зужиту подорожну торбу. — Ті папери дістав я від одного подорожного з вдячности за те — —

— Що уратував єму житє, бо він з твоєї вини спізнив ся на корабель „Стоктон“, котрий відтак вилетів у воздух — доповів Деморест скоро. — Ми то всьо знаємо. Єго волосє побілїло як сніг а єго рука дрожала, коли він тобі передавав акциї і промовив зворушеним голосом: „Возьміть, молодий чоловіче і не забудьте —“

— З вдячности за те, що я позичив єму два тисячі долярів — докінчив Баркер, не звертаючи найменшої уваги на перериванє.

— Два тисячі долярів! — скрикнув Стесі здивований. — А тих їх коли мав?

— Перед трема лїтами, коли від'їздив з Сакраменто — сказав Баркер і отворив торбу.

— А як довго мав ти їх в руках? — спитав Деморест недовірчиво.

— Що найменше два днї. Відтак стрітив я того чоловіка, що був в великій потребі, позичив єму мої гроші і взяв за те акциї. Він вскорі потім помер.

— Можна здогадувати ся — замітив Деморест. — Так все дїє ся. Нїчого не убиває скорше чоловіка як то, коли робить ся єму такі добродїйства.

Однако оба спільники глядїли з якимсь добродушним усьміхом, як Баркер шукав між своїм одїнем і паперами.

— Коли їх не можеш найти, то вийми твої облїґациї — жартував Стесі.

Але Баркер вже підняв ся з землї зігрітий і урадуваний і приступив до них з акциями в руцї. Деморест взяв їх від него, розложив на землї, скоро перечитав дату і підпис, заглянув ще раз до часописи, кинув на Баркера і Стесїого значучий погляд і промовив відтак задихуючись:

— Нехай мене чорт возьме, таки правда!

— До грома — справдї має їх! — скрикнув і Стесі.

— Двайцять акций, кожда по десять тисяч долярів — кричав Деморест — то єсть двіста тисяч долярів, їй Богу!

— Скажи, друже — відозвав ся Стесі з блискучими очима — може маєш в своїй торбі рідкі дорогоцінности, рубіни, шовкові материї або золоті вироби? Чи не заблукало де до тебе кілька правдивих перел?

— Нї — то всьо — відповів Баркер спокійно.

— Слухайте того Ротшильда — він каже, то всьо! Він не має нї гроша більше — нїчого, крім двіста тисячів долярів!

— Порадьтеж менї, хлопцї, що маю робити? — спитав Баркер і глядїв то на одного то на другого боязливим поглядом. То, що на їх лицях вичитав в тій хвили лише безкористовну радість і прихильність, ущасливило єго на цїлий той день, а й на довгі лїта опісля, коли на то згадав.

— Що маєш робити? — крикнув Деморест — стріляти і гайкнути собі. Або — зажди — ходїть сюди!

Він вхопив Стесїого і Баркера за руку, вибіг з ними на двір і всї три почали тут весело танцювати довкола малого каштана, не говорячи нї слова; відтак зіпрілї повернули вже з поважними лицями до хати.

— Перша річ очевидно єсть та — сказав Баркер обтираючи піт з чола — аби ми взяли тілько гроша на акциї, щоби купити від Картера примежну парцелю. Як знаєте, земля там много обіцююча.

— Щось такого не зробимо — відповів Деморест дуже рішучо. — Взагалї та справа нїчого нас не обходить; ті гроші то твоя власність, друже, до послїдного цента. То добро, набуте перед нашою умовою, розумієш? Що найбільше будемо боронити ся всїми силами перед тим, аби ти хоч би один гріш вложив в ту прокляту дїру — і так буде.

— Алеж ми чей спільники — крикнув обурений Баркер.

— Не в тій справі! Найбільше, що можемо для тебе зробити, ти богачу, то хиба те, що возьмемо участь в бенкетї, який ти устроїш по одержаню гроший в Сакраменто, але аж всьо буде в порядку. За твоє здоровлє можемо з'їсти паштет і випити склянку вина, але впрочім

німецкої ґімназиї, але діставши двійку з латини, покинув школу і став кельнером у Віденьскій кавярни, відтак у Нафтули, а вкінци утік зі Львова. Був у Відни, в Празї, в Берні, дістав ся до Сосніведя в Росиї, де був писарем у фабрицї, а коли тамтого року заряджено в тих сторонах мобілїзацию, зголосив ся за охотника на війну. Задля его малого росту войскові власти не хотіли его взяти, але він замішав ся між „лазарет“ і першого вересня м. р. виїхав з Берестя литовского на поле війни до Манджуриї. Прибувши на місце при кінци жовтня, був уживаний за писаря, послугача або до звідів під японьский табор. Підчас одної такої виправи дістав ся до японьскої неволї. Але вже по трох днях утік назад до російскої армії, застріливши з револьвера японьского сторожа. За те дістав хрест сьв. Юрия. Підчас битви під Мукденом попав в друге в руки Японців, але по дорозї до неволї удало ся єму знов утечи. Під Телїпом був легко ранений і тодї просив, щоби его відпустили з війни домів. Комендант виправив его назад, при чім на дорогу дали єму 100 рублїв. В зелїзници ті гроші єму украли, але все таки по 38 днях Боико добив ся до Галичини. Тепер каже, що вибере ся знов до Росиї, але не на війну. Хоче дістати там якусь посаду. І має надію дістати легко, з огляду на его участь у війнї та відзначене.

— **Самоубийство.** З Борщева доносять, що сими днями відобрав собі житє в Боришківцях вистрілом з карабіна скарбовий стражник, Михайло Федорович. Причина самоубийства незвістна.

— **Телєфони в Америцї.** Як дуже розповсюднений телєфон між американьскими фармерами, пізнати з отсих примірів, які наводять американьскі часописи. Перед шести чи семи лїтами в місточку Бель-Плен, числячім около 3700 мешканців, одно підприємство заложило телєфонїчну стацию. В першім роцї зголосило ся ледви 20 абонентів. Тепер центральна стация має вже поверх 500 получень. Крім того Бель-Плен сполучене з шести иншими містами при помочи телєфону. Селяни з цїлої околицї набули також удїли і уживають телєфону при кождій нагодї, відкриваючи все нове примінене телєфону. Недавно тому дістала одна телєфонїстка ось яке поручене: „Галльо! центральна! Я сполучила телєфон з колискою; як дитина крикне, дати знати ч. 71“. — Коли якийсь фармер має їхати зелїзницею в ночи, просить, щоби его збудили пів години перед відїздом поїзду. Нераз, коли котрому фармерови стане годинник, питає ся телєфонїчно о годину. Богато абонентів уживає постійно телєфону замість будильника.

† **Помер** у Львові дня 14-го с. м. Казимир Мокловский, дуже спосібний інжинїр-архітект, в 36-ім роцї житя.

Телєґрами.

Відень 16 мая. Wien. Ztg. оголосила розпоряджене міністерства установляюче з днем 1 липня с. р. уряд депозитовий цивільного суду у Львові.

Відень 16 мая. У Фльорісдорфі, новій части Відня, прийшло вчера знов з нагоди виборів до ради громадскої до великої бійки межи социялїстами а антисемітами. В одній з улиць ледви жандармерия могла оборонити антисемітів від социялїстів.

Петербург 16 мая. Після „Бірж. Ведом.“ появили ся поодинокі случаї холєри в Кушку, Лехабадї і Царицинї, а сими днями в Боґоровску московскої ґубернії.

Петербург 16 мая. На приказ царя наступить емісия довжних листів ренти державної з коротким речинцем в сумі 200 мілїонів рублїв, з котрих вже 150 мілїонів ульоковано.

Льондон 16 мая. „Daily Telegr.“ доносить з Токіо, що число російских плїнників в Японії виносить: 10 ґенералів, 70 офіцирів штабових, 884 підофіцирів, 8558 низших старшин і 50.760 рядових.

Льондон 16 мая. Адмірал Камімура забрав чотири судна призначені для Росиї, що мали відплисти із Сан Франціско.

Льондон 16 мая. До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо під вчерашною датою: Підчас бурі, котра тревала кілька днів, помічничий кружляк Нєккомару на висоті Фузану попав ся на підводну скалу і розбив ся. Три пароходи ратують его.

Льондон 16 мая. Сконстатовано, що фльота російска уставила на француский териториї стацию телеґрафу без дрота і при помочи тої стациї вислала через Сайґон депешу до Петербурга.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Скольго (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Час середно-европейский есть пізнійший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

нам робітникам з мозолистими руками не лицювало би, на рівні з синами богатства.

— А щож ви почнете? — спитав Баркер, котрому радше хотїлось би плакати, як сьміяти ся.

— Ми ще не переглядали наших клунків — відповів Деморест з непохитним спокоєм. — В моїм куфрі є тайне подвійне дно, яке знає лиш мій служачий-повірник. Від коли я покинув мою вірджиньску вітчину, ніхто не шукав куфра. Хто знає, які акциї ще там лежать.

— Я недавно відкрив, що в кишенях мого сьвяточного одягу є кілька твердих округлих річий, але може то марки до гри — замітив Стесі задумчиво.

Баркерови зробило ся ніяково, кров ударила єму до лиця і він відвернув ся. Вправдї в очах товаришів можна було вичитати найсердечнїйшу прихильність, але якесь ніжне співчутє, яке по них пізнав, ще більше его заклопотало.

— Властиво повинен би я тепер пійти до Бумвіль, аби розвідати ся — відозвав ся по хвили з правдивою розпукою.

— До банку, друже, до банку — упоминав Деморест. — Послухай моєї ради і не іди нікуди инде; не кажи нікому нї слова про своє щастє. Також опри ся покусї і не продавай тепер зараз паперів; хто знає, як високо ще пійдуть акциї.

— Я гадав, що може би ви оба пійшли зі мною — сказав несьміло Баркер.

— Ми мусимо працювати на наш хлїб і не можемо знов робити собі сьвята; крім того нинї працюємо лише в двійку — сказав Деморест, а его голос трохи задрожав. — Впрочім то не яло ся, аби ми чіпляли ся тебе і твого щастя, бо цїлий сьвіт знає, що ми бідні, а скорше чи пізнїйше кождий довідає ся, що ти був вже богатий, заки прийшов до нас.

— Плетеш дурницї! — скрикнув обурений Баркер.

— То лиш чиста правда, друже — сказав Деморест.

— І анї пів слова не можна від того відоймити — додав Стесі.

Баркер взяв капелюх і вже відзиваючись пустив ся до дверий; однако там задержав ся вагаючись, а й его спільники не рушали ся з місця, аж вкінци Деморест перервав прикре мовчанє:

— Не трать часу тут коло нас — відозвав ся, беручи его за рамя і напів жартом, напів насильно випхнув его за двері. — Будь мужчиною і не спічни скорше, доки аж не будеш мати твоїх гроший в руках. Але відтак держи їх цупко, як клїщами, раджу тобі. — Він пробовав сьміяти ся, але то єму не удало ся. — Нас застанеш на тім самім місци, коли повернеш — докінчив свою бесїду.

Вправдї Баркер почув ся обидженим, однако поборов своє невдоволенє, наложив капелюх на голову і скоро відійшов. Мовчки глядїли за ним товариші, доки аж не скрила ся его стать в корчах. Відтак сказав Деморест:

— То подібне до него!

— Цїлком — потвердив Стесі.

— Подумай, що він ті папери держить у себе лїтами і анї навіть не погадає о них!

— А подумай, що він всї гроші хотів зложити в ту стару, занедбану копальню.

— Справдї він був би то зробив і не сказав би нї слова більше про те. Такий той Баркер!

— Добрий, любий хлопчище!

— Добрий хлопець!

— Але чи справдї не повинен би був один з нас пійти з ним? Дуже можлива річ, що він вкине гроші першому лїпшому в руки, хто лиш від него зажадає — сказав Стесі роздумуючи.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).